

uden for statssystemerne og uden for det internationale fællesskab, som kan skaffe sig våben.

Derfor er det relevant at lave to ting, nemlig både det politiske og det militær- og forsvarsmæssige. Og jeg tror faktisk, at et missilforsvar i sidste ende vil være til fordel for nedrustningen, for der vil altså være nogle, som ikke får så stor interesse i at udvikle eller få fat i missiler fra skrøbelige eller nedbrudte stater og bruge dem i en terrorkamp mod USA.

Derfor tror jeg faktisk, at vi her står over for at få brudt det, som nogle her i salen åbenbart foretrækker, MAD-doktrinen, Mutual Assured Destruction, altså at man kun kan smadre hinanden. Fordelen ved missilforsvaret er, at der pludselig kommer en politisk dimension ind. Jeg prøvede også at forklare det den 29. april, men jeg skal så gentage det, selv om jeg ikke vil gentage debatten:

Vi stod jo deroppe ved Thuleradaren og så på, hvordan man i dag følger missilerne. Der kan man så følge et missil hen over horisonten, og der kan man så konstatere, hvor mange minutter der er til det rammer New York. Så står der 20 minutter, 15 minutter og 10 minutter, og så spurgte jeg: Hvad gør man så i de 20-15-10 minutter, inden det rammer New York? Ja, man ringer til præsidenten for at spørge, om der skal svares igen – det vil sige, om afsenderen skal smadres – eller om man skal lade New York smadre. Der er ingen andre alternativer til enten at lade sig selv smadre eller at lade sig selv og også den anden smadre.

Nu er der den politiske mulighed at få skudt det ned og så ringe op og sige: Hør, kammerat, vi ved godt, hvad du har prøvet på, og du vil få en masse skidt i hovedet, men du kan altså også stoppe nu. Den politiske mulighed findes ikke nu, og det er det nye og forbedrende i forhold til MAD-doktrinen fra fortiden.

Til den diskussion om oprustningen af Kina vil jeg godt gentage, at Kina udvikler langdistanceraketter. De er ikke relevante i forbindelse med Indien og Pakistan. Det har vi sagt. I Indien og Pakistan er det mellemdistanceraketter, og det har intet med missilforsvaret at gøre, fordi her er det langdistanceraketter.

Jeg forstår godt, at hr. Villy Søvndal ligger søvnløs af skræk ved tanken om alle disse ting, der kan ske. Det gjorde hr. Villy Søvndal jo faktisk også – det var hans eget udtryk – dengang Polen, Ungarn og Tjekkiet blev optaget i NATO. Men jeg vil advare hr. Villy Søvndal mod at dø af skræk, for det er altså ikke nogen god måde at

dø på. Det bedste er jo faktisk at modvirke de ting, og det er det, vi nok gør med et missil-skjold.

Det drejer sig altså om øget sikkerhed, USA's og vores, og det drejer sig om at begrænse uberegnelige staters afpresningsmuligheder og trusselsmuligheder.

Til hr. Niels Helveg Petersen vil jeg sige, at det er rigtigt, at både modernisering og fornyelse er anvendt. Den fællesudtalelse, som hr. Hans Enoksen og jeg skrev, bruger udtrykket fornyelse, og jeg vil sige, at der er ikke nogen fornyelse uden en modernisering, og der er ikke nogen modernisering uden en fornyelse. Jeg tror ikke, at man skal tage det så tungt med den forskel.

Jeg er mere ked af udtalelserne fra de grønlandske folketingsmedlemmer, for nu har der altså været et langt, seriøst og ærligt forhandlingsforløb mellem Danmark og Grønland. Det har været et mangeårigt samarbejde, ikke omkring missilskjoldet, men tidligere om miljø osv., som også tidligere regeringer har stået for, og den tone, jeg har hørt her, svarer slet ikke til den, som jeg har mødt fra landsstyret. Den glæde, der var i Grønland over den fælles underskrift, svarer overhovedet ikke til det, jeg hører i dag.

Sådan som jeg hører hr. Lars-Emil Johansen, vil han helst nå frem til, at man enten får en ny grundlov eller ophæver rigsfællesskabet, og det synes jeg ikke er nogen smuk måde at gå til det her på. Det er simpelt hen ikke sandt, at regeringen havde besluttet sig forinden, og at regeringen bankede de grønlandske beslutningstagere på plads, som hr. Lars-Emil Johansen sagde. Det kan man ikke. Det må hr. Lars-Emil Johansen jo kende sine kolleger i Grønland godt nok til at vide.

Kl. 12.25

Jeg synes, det er et uværdigt angreb på den danske regering, og det er en underkendelse af de grønlandske politikere, som jeg ikke havde forestillet mig at jeg skulle høre fra hr. Lars-Emil Johansen, der tidligere har været landsstyreformand. Det er muligt, at man kunne behandle hr. Lars-Emil Johansen sådan, men jeg er helt sikker på, at hverken Jonathan Motzfeldt eller Hans Enoksen kan behandles sådan. Vi har ikke prøvet det. Vi har jo aldrig prøvet at forhandle med hr. Lars-Emil Johansen. Jeg er dybt skuffet over den tone.

Grønland har nu for første gang fået papir på, underskrift på – en stolt dag i Grønlands historie – i Itilleq-erklæringen, at man er ligeværdig og man skal skrive under, når man kan komme af